

MARXISTA VERTICAL UN "SOCIAS-LISTA" DEIXA LA CASA GRAN

"Barcelona és bona, si la bossa sona". La segona part del rodolí es veu que el blavós Socias Humbert la deu desconèixer, car després de sacsejar-la (la bossa) i en veure que no sonava res, va tocar el pirandó. De res va servir que el botiró de Font Alta li digués: "Escolta Josep Maria, Barcelona sempre és bona tant si sona com si no sona...". I és que per aquells dies Socias va descobrir que la seva lluita passava pel socialisme; va adonar-se que el seu lloc era al costat de la gent de la seva classe, és a dir, entre el proletariat.

Aquest home sempre ha sapigut ensumar la flaire del poder i damunt del seu nas fi i elegant ha sapigut col·locar-se unes ulleres per a veure el més enllà i estudiar així la jugada. La seva capacitat de camuflatge ens recorda la del camaleó; és capaç de passar del blau al vermell en qüestió de segons o, si voleu, en qüestió d'eleccions. I és que no es pot negar que té el privilegi d'haver nascut amb un estel al cul, cosa que, per exemple, no podem dir d'en Raventós, el qual el perd per l'estel d'en Socias. Malgrat el que diguin, la Natura —de tant en tant— ens juga també aquestes malifetes.

Després de tots els darrers esdeveniments, qui pot dubtar que en Socias va acceptar un lloc clau dins el sindicat vertical per tal d'aplicar els principis de Carles Marx?; qui pot dubtar que des de que va entrar a l'alcaldia de Barcelona les classes treballadores varen viure contentes i enganyades?; qui pot dubtar que si es va apujar el "Metro" va ésser perquè els treballadors es pensessin que des de llavors viatjarien en "primera-especial"? Qui digui doncs que Socias, solament va fer demagògia i no va arrenjar els problemes greus que tenia la ciutat, menteix. Com també menteixen els qui diuen que aquest senyor només va anar al Senat a escalfar cadira. La seva obra com a senador passarà a l'història per omissió. Pocs homes es camuflaran com ell en la història per estar asseguts

tant de temps en una Cambra política sense fer autènticament res. Això només és a l'abast dels privilegiats.

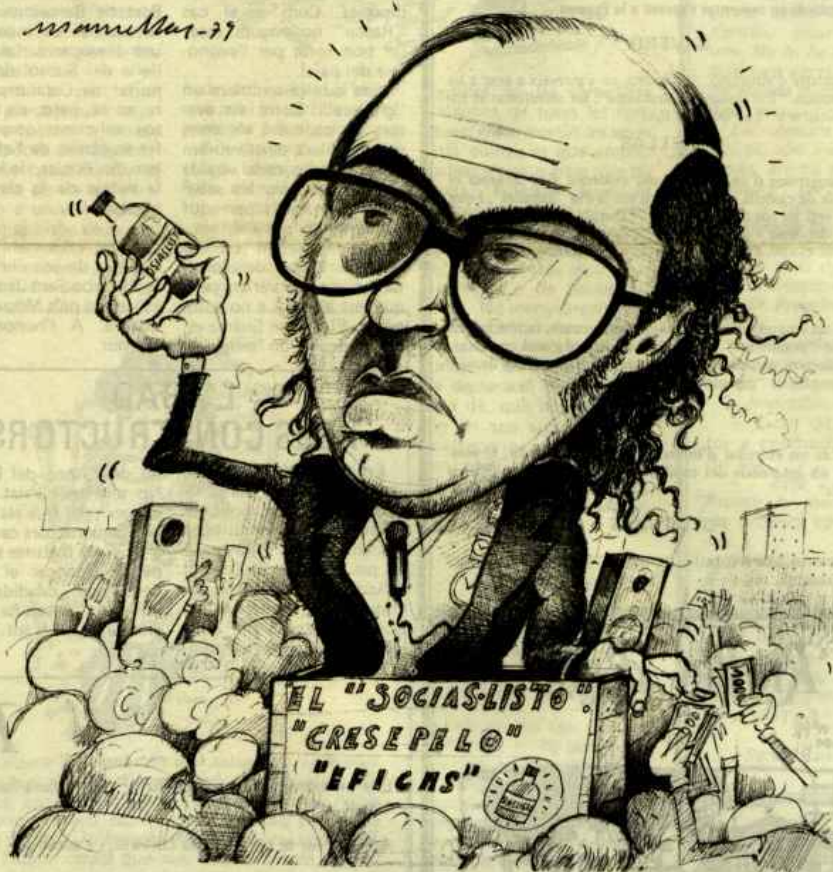
Socias diu que vol començar la seva militància en els Socialistes de Catalunya des de baix. Algú ens ha dit que durant aquest estiu anirà pels pobles de la pàtria catalana predicant el socialisme, tot aprofitant les Fires i les Festes Majors. En Felipe ja li ha comprat un camió carregat de senyeres amb el puny i la rosa i milers de manuals de "El Capital". En Raventós no ha volgut ser menys i li ha regalat un micròfon d'aquells que es pengen al coll per tal de poder pregonar millor els postulats socialistes. Amb més fogositat que els qui venen pernills, o mantos, o torró d'Alacant, Socias al peu del camió predicarà l'autèntic camí de la vida. Una vida que ell ha sapigut torejar molt bé i disressar-la millor.

No us penseu pas que durant el seu deambular de militant de base la seva dona i els seus fills tinguin que posar-se a treballar pel fet que el seu marit i pare hagi deixat de xuclar la mamella del poder, perquè en Socias, encara que ara sigui d'esquerres, no és gens babau, gens. Ho és només quan convé. D'esquerres, volem dir. ●

Xato de la Xexa

manu Mar-79

editorial

Parlem amb ràbia. Amb ràbia i amb ira. Celebrem de debò que el "ministerio de la cultura" doni un milió de pessetes al Teatre Lliure de Barcelona en senyal de reconeixement a la seva tasca. Ens felicitem de debò d'un gest tan oportú, malgrat el seu caràcter oportunista.

El que ja ens sembla d'un cinisme sense atenuants és que s'hagi fet esment especial del Premi al grup teatral "Els Joglars". Que se'l mereixen, ja ho sabem. Però que els representants d'una administració que empresona uns treballadors de la Cultura donguin després premis i honors a les seves víctimes (encara que ho siguin en "règim obert") i els deixin sortir per Nadal a veure el papa i la mama hi ha molta distància. Gairebé la mateixa amb què molts dels pe

ons culturals de l'UCD varen emprar per a fer un ràpid canvi de camisa i rentat de cara al moment oportú. Una distància que, en ocasió del premi, han saltat amb totes les virtuts pròpies de la nissaga centrista: hipocresia, insolència, fariseisme, beateria, i força traça en les formes més diabòliques de pràctica de poder.

No sabem ben bé el que volen. Però de seguir així convertiran aquesta migrada democràcia en una farsa entre una trepa de bandarres i uns quants pallassos de bona fe. Només direm una cosa més: nosaltres podem ésser una mica bojos. Ens ho ha dit força gent. Però no som tan llois com per creure en aquells que, mentre ens fan la cort per davant, ens omplen el llom de gavinetades per darrera.

i Hemeroteca General
CEDOC

Amb la pipa al morro

HONORHABIL

En Josep Tarradellas no és "honorable". És "Honoràbil". "L'honorabilitat" és l'habilitat que tenen algunes persones per fer-se passar per honorables.

SANT PERE

Ens informa Sant Pere que els serveis traspassats encara no li han arribat allà dalt.

CANIBALS

Els caníbals d'Àfrica s'han menjat l'Oreja. Però no l'han pogut digerir.

ABRIL MARTORELL

L'Abril Martorell havia menjat mongetes el dia que va parir el decret del 13 per cent. Es per això que el decret li sortí tan "pet".

MARTIN VILLA

Martin Villa reforça la seguretat de l'Estat. De moment, i per començar, s'ha fet fer unes ulleres a prova de bala i amb una mida als vidres de set mil·límetres. Així no hi passen les bales de nou mil·límetres "Parabellum" —manifestà el sinistre de Governació en presentar l'invent a la Premsa.

CAVERO

El ministre d'educació, Sr. Caveró, no s'atreveix a anar a les noves escoles. "Em donarien carabasses", ha manifestat el rodonet ministre a "La Pipa d'en Roc".

CAÑELLAS

Els progressos d'en Cañellas són evidents. Ens informa el seu mestre de castellà que, a hores d'ara ja diu "Sabadel", i que quan es vegi en cor de parlar de la "Libertat que hemos conseguido" el deixaran sortir a la "tele". "Estoy muy contento", ha manifestat el conegut botifler català als "col·legues" de "Arriba".

EMPRESARIS

Quan un empresari fa suspensió de pagaments, també fa suspensió de "pagaments", perquè no s'hi queda mai enganxat. Dissortadament, però, no hi ha encara ningú que s'hagi decidit a fer suspensió de "pagaments".

UCD

UCD és un entrellat d'interessos diversos, és a dir, hi conflueixen els interessos del capital i els de la capital. Algú en dóna més?

FOTOGRAFS

Malfieu-vos dels fotògrafs!. Només a "La Pipa" la gent surt ben "retratada".

L'OLI PER UN FORAT

Això ja passa de taca d'oli! 770 tones varen esvaïr-se del port de Barcelona com aquell qui res. A corre-cuita tothom ha començat a declarar que no es tracta d'un nou "Reace" sinó d'un forat en els dipòsits. Com si el cas "Reace" no hagués estat un bon forat per l'economia del país!

I és que ja semblem un "gruyere". Entre els evasors de capital i els trets dels pistolers, aviat veurem les antípodes cada vegada que ens corderem les sabates. Vinga forats per aquí i vinga forats per allà.

Sort que tenim la Constitució. Plena de forats també, però no variari, però que ens ajudarà a no ensopegar. El govern Suárez està fabricant un milió de

cartells constitucionals que diuen: "ATENCIÓN, PELIGRO DE AGUJERO", i així anirem tirant, trampejant els foradets i els foradassos, fins el dia del judici final.

Per cert, que l'oli del Port de Barcelona sembla ser que es va escolar per una claveguera. La Conselleria del Subsòl de la Generalitat de Catalunya encara no té, però, els traspassos suficients com per a fer-se càrrec de l'afer. Volem dir, és clar, de l'afer de la neteja de la claveguera afectada.

Nota.— La manifestació de rates davant el Palau de la Plaça de Sant Jaume fou esbargida pels Mossos d'Esquadra. A l'honoràble li fan por.

L'ABAD I ELS CONSTRUCTORS

En el n. 0 de la nova revista catalana "L'horà" es deia que en un dinar de constructors barcelonins es comentava que: "Potser el 20 per cent que el Col·legi d'Aparelladors demana per endavant al presentar un projecte, servirà per a finançar la campanya electo-

ral de l'Abad del PSUC". No serà més aviat que el 40 per cent que els esmentats constructors carreguen a les seves factures serviran per a finançar el encara desconegut candidat d'A. P. 7 o de "Cataluña Democrática", tant li fot. 7.

Botifarraq Catalana

FABRICANTS D'ESTORES

La Catalunya franquista ara es dirà "Cataluña Democrática". Aquesta nova coalició electoral està integrada per la Lliga Liberal, del Sr. Millet i Bel, la Democràcia Social Cristiana dels Srs. Llobet i Martí Codina, la Alianza Popular del Sr. López Rodó i quatre independents.

Sembla ser que encara no s'entenen amb els representants del Sr. Arelliza, Osorio i adhuc Fraga. Però el "happy end" no falla mai en les pel·lícules de la dreta.

Per cert que el Pacte d'Aravaca, dels Srs. Osorio-Fraga-Arelliza, porta per nom polític i electoral "Confederación Democrática Española". Nom

aquest que no sabem per quina lliure associació, ens recorda al de Confederación Española de Derechas Autónomas (CEDA) que va posar l'estora al General Franco, l'any 36.

Quan la dreta s'aplega, guanya. Tant si perd com si no perd les eleccions. És a dir, si guanya les eleccions, mana. Si les perd, abona el cop d'Estat i torna a manar.

Malgrat les inversions que l'Opus està fent a Catalunya, mercès a les quals aviat no podrem beure un bon xampany, no creiem pas que el paper d'en López Rodó estigui en alça, ni tampoc que agafi a mig poble català borratxo el dia 1 de març.

REVENTOS VA DE CUL

Joanet Reventós, líder dels socialistes a casa nostra, ha portat tota la darrera setmana l'orella moguda i atabalada. Els xisclets del cuc intern d'aquest òrgan l'han portat trasbalsat de cap a peus.

De França, des de fa dies, han anat arribant les dades d'un defenestrament del pactista Miterrand i la puja del socialdemòcrata Rocard al silló del PSF. Això és un càstig, diuen que li han dit les bruixes del Macbeth germànic. Un darrer dilluns, no recordem quin, un telegrama orientatiu del Willy Brandt shakespearà li ha clarificat la visió més bé que unes gotes de puniol i una sopa de pastanaga. Ha agafat el comunista Gutiérrez per la barbeta i l'ha volgut fer combregar amb rodes de molí: "Tots els senadors de l'Entesa seran socialistes fora de quatre indepen-

dents i un pro o pre-comunista".

Sabem que encara que el temptat havia sofert durant quaranta anys un dejuni de diputats i senadors, li va respondre un "Renuncio a Satanás", que en Joanet va quedar tot esporuguit i va marxar amb la cua entre cames.

Del resultat de la segona i tercera temptació, recomanem la lectura dels versicles corresponents del nostre enviat especial, Joan Evangelista.

Rigles d'ahir

PAPITU N.º 12
10/3/1904

—Ja ho veus, per una poma d'Eva, som pecadors. Y, digues: Si en lloc d'una poma haguessis preferit un'altra cosa, una patata, per exemple, que'n hauria passat?
—Que forem tots tuberculosos.

Roc-qdes

Era un home amb tant de futur que encara havia de néixer.

Aprèn a fer-se el nus de la corbata, i s'escanya.

Surt d'incògnita, i tothom el saluda.

Es passeja per la Geografia d'Espanya i fa malbé el llibre.

S'afliuixa la faxa per a poder respirar, i els altres s'ofeguen.

Es treu les sabates i el contracten en una fàbrica de formatges.

No suporta el flamenc, va al zoològic i l'escanya.

Arriba de visita a una casa, li diuen que es descobreixi i diu qui és.

Es passa la nit menjant-se un conill, i enganxa purgacions.

Ingressa en el Conservatori, i el momifiquen.

Té un pati amb tarongers, i s'auto-nomena President.

Diu que treballa per l'ajuntament, i ja té quatre dones.

Demana la paraula, i no té res a dir.

Es troba una clau anglesa, i es compra una casa a Londres.

Presumeix de tenir un estómac de ferro, i demana una ració de cargols amb femelles.

Va a Correus perquè li facin un gir i me'l meregen.

Es compra un parell de botes, i agafa una trompa com un piano.

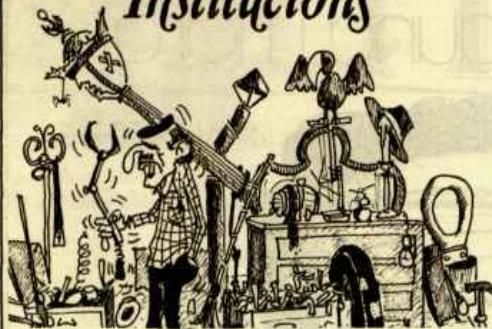
Li cau un pot de pintura, i declaren el pis "Monument d'Interés Històric-Artístic Nacional".

Li diuen que els ous passats per aigua són bons per la salut, i es passa tot un mes nedant.

Va al psiquiatre perquè ningú no l'escolta, i s'adona que és mut.

Era tant, tant estreta, que no podia ni orinar.

Les Nostres Institucions

ELS ENCANTS

Això no encanta a cap dels senyors tocats i posats que fins ara ens han matat. Vet ací el motiu de què considerant indigne aquest espectacle pels que arriben a Barcelona per carretera decidissin de barrar la vista de l'espectacle amb unes immenses cartelles publicitàries. Així mataven dos ocells amb el mateix tret doncs feien que la gent no veiés allò que allà succeïa i de passada contribuïen a vendre els productes plastificats i de colors vius tan estimats per la nostra complaent societat de la consumació (1). Perquè Els Encants com el Barça són més que un Club. I a diferència de la Genètica són més que no pas res.

Els Encants són l'expressió d'una societat, d'una gent, que estima més

els records en forma d'objectes estranys i sovint inútils, que no la uniformitat de pas universal que els programadors dels nostres gestos prevuen amb IBMS i partits de dreta.

Hi ha una nostàlgia d'allò que no sabries dir però que és ben present en aquell moment precis de comprar la cadira antiga que saps ja que et farà més nosa que no pas servei. I la compres sabent que encara que inútil és bonica. I botifarra de pagès al cotxe últim model, al televisor de colors, al vestit de moda, al sabó d'efectes fantàstics, i a totes aquelles coses que odies profundament però de les que no saps ni sabràs prescindir. Contradicció de la contradicció que deia Sant Tomàs en comprovar que els elefants volaven.

Notícies de l'altre món

HÒSTIA VA, HÒSTIA VE

Nosaltres ja vam començar per Sant Simó amb el sabre, i ara anem d'hòstia en hòstia llamenejant, a veure si ens agafa altre cop la falera. Ens hem proposat anar tastant les diferents espècies de les diferents religions del país, a veure quina ens fa més la peca. Nosaltres, això sí, som de "gourmandia" i per aquí se'ns veu l'orella. Bé, però, tot això ve en solfa davant el proper i imminent impost religiós. L'Estat, defensor etern de les normes, i sobre tot de les sagrades, ens demanarà a quina confessió religiosa volem donar obligatòriament uns diners. Si algú hi ha que no es decanti per cap o, més aviat s'oposi a aquest "crèdit a fons perdut", també haurà de donar els mateixos calés per obres de beneficència.

Deixant a part que aquest plantejament estatal obre portes a creure que tant obra de misericòrdia o de beneficència és donar uns diners a un impedit, o a un vell abandonat, que al bisbe de la cantonada, nosaltres ens decanem d'entrada i de sortida pel bisbe de la canto-

nada, tot i sabent d'antuvi que ja hi ha partides presupositàries per al primer cas. Sí, senyors! Nosaltres volem finançar el clergat. Però, atenció. No a qualsevol clergat. I per això —aprofitant l'avinentesa— fem una crida des d'aquestes pàgines a tota la corrua d'homes i dones que, de-

fensors de les vertaderes religions de totes les èpoques, ens trametin les seves arts culinàries que embolcallen els seus rites més sagrats. Estarem amatents amb tots aquells els rites dels quals siguin de to pujat, que admetin un bon vi, uns pastissos de mel de cervellina i de boixerola, uns... No menyspreem, per descomptat, altres plaers materials. Això també ho tindrem en compte en fer la declaració de la renda. Ara bé, que no ens atabalin en que en lloc de tot això que reclamem, ens volem oferir riqueses i béns espirituals. Perquè, d'això, val més parlar-ne la setmana dels tres dijous.

Pi d'albergínia, postre saborós

EL PETROLI DE GALÍCIA

No entenc res. Ara resulta que hi ha gent preocupada per la catàstrofe de l'Andròs Pàtria. Sí, home, aquell vaixell plé de petroli negre que se'n va anar a fer punyetes al davant de Galícia un dia d'aquests. Protesten i criden contra aquest enorme desastre ecològic. Tot són corredisses i mútues acusacions d'inoperància: Que sí. Que bueno. Que no tornarà a passar. Que qui ho havia de dir.

Aquí la redacció en pes ha decidit no fer cas d'aquestes notícies, alarmistes i desconsiderades, fins que l'aixeta del local no ragi betzina, petroli, quitrà, merda o, fins i tot, peixos podrits. I assegurem que si això arriba; que si ens fan una mala passada com aquesta doncs ja veuran ja. Farem caure el govern amb un article que tenim preparat i que és de pistó de cal ralet. L'article és

Certament no podia haver estat una mala estrugança. No és que el Sr. Suárez fós especialment supersticiós, però hi ha coses amb les quals no s'hi juga. El primer de març ha d'estar preparat i ben preparat, i no és cosa de fer riure.

Per això, va signar aquell decret: no poden haver-hi manifestacions populars de cap tipus deu dies abans dels comicis. Perquè deu dies i no cinc? Aquí rau la qüestió.

El decret va passar desapercbut. Ningú no hi endevinava la jugada, però hi era. El Sr. Belloch va aixecar la llebre. Va prohibir el Carnestoltes.

Perquè? es pregunta tothom. No s'entén, diuen els uns. No hi ha dret!, diuen els altres. Quina tocada d'escrots! diem tots.

Els camins del Suárez són inescrutables, afirmà el Governador, però donada la insistència i persistència popular va despenjar el telèfon de línia directa amb la Moncloa.

— Sr. Presidente?
— Sí.
— El pueblo insiste en celebrar el Carnaval.
— Imposible.
— Estan dispuestos a celebrarlo como sea.
— Está bien. Pronto le mandaré las órdenes oportunas.

Cinc dies després damunt la taula del Sr. Belloch hi havia el plec presidencial. La nota era curta però precisa: "SE PERMITIRAN LOS DISFRACES PARA IR A VOTAR"

Serafí Bandarra

tan sensacional i el tenim tan amagat que ni nosaltres sabem on està. Però com a primícia els podem dir que recordem d'una manera vagarosa que començava així: "Como estan ustedes! Prou, no direm res més. I si van per Galícia els hi dieu, als habitants pol·lucionats d'aquelles terres, que moren pel progrés. Ah, i de passada podeu omplir el metxero gratuïtament a qualsevol platja de la contrada.

ÀNIMES DE CANTIR

FELIPE LORDA

El botifler és una espècie dissortadament prolífica dins la nació catalana. De segur que tothom en sap més de vint, com a mínim. Aquest "Botiflerisme", però, no és res estrany ni perillosament cancerós. En tots els països acostuma a passar, El que sí és important és tenir-los controlats i marcats. I si pot ser ills, encara millor.

Però com totes les coses hi ha botiflers i botiflers, és a dir, que en aquest terreny també hi ha classes. Hi ha el botifler declarat que és aquell que tothom ja coneix i que, per tant, el tenim el cigró negre i llestos; però n'hi ha d'altres —i aquests sí que en són de perillosos— que fins i tot tenen la rara virtut de militar en un partit d'esquerrers... i de ser diputats. Aquest és el cas de Felip Lorda Alaiz, diputat per Lleida i militant dels "Socialistes de Catalunya".

Pot semblar paradoxal, però d'aquest personatge saben més coses els holandesos que no pas els catalans. Això es deu a que havia estat professor de lletres a la Universitat d'Amsterdam. Felip Lorda, encara que el millor seria dir Felipe, també donà algun curs sobre llengua catalana... però els alumnes en finalitzar el curs no sabien res de català perquè els hi donava les classes en castellà.

Això, però, no té res estrany: als seus fills tampoc els hi ha ensenyat, ni parlat mai en català. Però no acaba aquí la història d'aquest botifler nascut a Almacelles. La seva ira contra la llengua catalana arriba fins l'extrem de dir als catalans que viuen a Holanda que "ensenyar el català als fills i incitar-los a que el parlin és un sentimentalisme estúpid, car l'únic que fan aquests pares és perjudicar el futur dels seus fills perquè el català no serveix de res i, en canvi, el castellà és universalment conegut".

Aquest senyor (?) opina també que els Jocs Florals

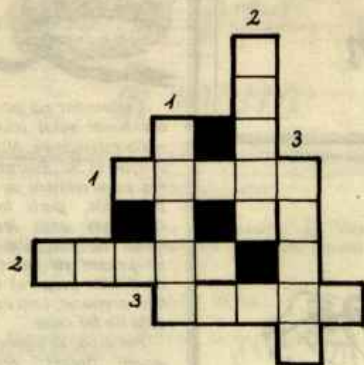

de la Llengua Catalana són una antiqualla, i per això va fer el buit als Jocs d'Amsterdam i de Brusel·les. No és, doncs, cap casualitat que Felipe Lorda sigui l'únic català que presenti escrits en castellà als concursos catalans de fora. Ni tampoc és gens estrany que precisament l'autor català que més admira Lorda sigui el mateix que posa per model Julian Marias, perquè escrivia només en castellà. En aquest sentit, cal recordar la lloança que en el diari AVUI de data 22 de novembre proposava, feia Lorda a l'anticatalà Menéndez Pidal. O també el seu vot en contra de l'obligatorietat del català a les escoles de Catalunya. O també el fet que, en certa ocasió, quan una catalana es dirigia a ell a Brusel·les parlant en el nostre idioma, Lorda li contestés: "Håbleme en cristiano".

Naturalment en Felipe González no podia desperdiciar pas una "joia" com en Lorda. Es per això que l'ha anomenat de la Comissió de Cultura. També podríem parlar de la seva dona, Fina, però no val la pena. Només dient que pensa i s'expressa i actua igual que el seu marit ja n'hi ha prou. I també forma part del grup de catalans bords, car és nascuda a Tàrraga. De tota manera la Fina no ens preocupa. En Felipe sí, entre altres coses perquè és diputat de Catalunya a Madrid. I això dona molt que pensar. Esperem que no estigui ara, altra vegada, dins la candidatura socialista per Lleida.

Xato de la Xexa

mots encreuats

HORIZONTALS

- 1) Sempre rígid i indicatiu.
- 2) Per anar a casa seva cal agafar l'ascensor.
- 3) A l'inrevés. Això del monument li va en quantitat.

VERTICALS

- 1) Per la seva onomàstica es porta el cotxe a beneir.
- 2) No se sap a quin país va néixer, però tothom sap on és.
- 3) A l'inrevés. Home de mar que no de terra, la seva aixella perfuma Barcelona.

SUBSCRIPCIONS A TORT I A DRET !!

Devant l'allau de cartes tot demanant una subscripció a la nostra i vostra publicació, el Consell de Redacció —reunint en sessió extraordinària i sense cap necessitat de secretari— ha acordat obrir l'arxíu.

Malgrat no ser aquesta la idea inicial dels que fem LA PIPA D'EN ROC, i fent palesa, una vegada més, la generositat que ens guia, hem decidit claudicar. Així que ja ho sabeu. Qui vulgui subscriure's que retalli la butlleta i la remeti dins d'un sobre a Edicions La Pipa d'en Roc, carrer República Dominicana, 51-ter, 1a, MATARÓ.

Podem prometre i prometem que rebreu puntualment, i cada setmana, l'exemplar.

SUBSCRIPTOR

Nom i cognoms Tel.

Domicili Població

Em subscric a la col·lecció de fascicles satírics "La Pipa d'en Roc", per un any, a comptar des de la data d'avui.

El pagament de 1.000 ptes. el faré efectiu

☐ Per correu certificat a nom de Josep M. Fàbregas, c/ República Dominicana, 51, ter, 1a, MATARÓ

☐ Per domiciliació bancària

Sr. Director del Banc/ Caixa

Agència Carrer

Població

Distingit senyor,

Us agrairé vulgueu fer efectiu amb càrrec al meu compte corrent/ d'estalvi núm. el rebut que, per valor de 1.000 ptes., us presentarà Edicions "LA PIPA D'EN ROC"

Molt atentament
(signatura)

Data

EDICIONS "LA PIPA D'EN ROC"
N. Reg. Emp. Edit. 1963/78.

19, bloc 12, n. 6- Barcelona
Distribueix: Distribuïdora Països Catalans, S.A.- Llíria 42-Barcelona, 9

ISBN 84-85539-01-X
ISBN 84-85539-00-1 (OC)
Dip. Leg. B-34263-1978

Fotocomposició: Copisteria la Juliana - dr. farrero,6 Argentina
Imprimeix: Gràfiques Ibèria, S.A.-carrer Constitució,

Equip Redactor: Pere Artigas, Francesc Costa, Josep M. Fàbregas i Jaume Graupera.
Dibuixants: Josep Novellas i Artur Palomer
Correcció: Ricart Morros i Rafeques

Tots els dibuixos i articles signats no expressen ni l'opinió de llurs autors.

DE LLOGUERS I DE SENYORS (Novel·la)

Tenim la mala llet tallada. Tots els de la redacció estem amb l'ai al cor. Doncs resulta que ara fa uns dies va córrer el rumor que els lloguers dels pisos s'apujarien un vint per cent. Els d'aquesta casa, que és la vostra, ja ens veiem sense teulada doncs tots vivim d'aquesta publicació. O sia que vivim sense viure en nosaltres i tan alta vida esperem que morim per no viure. El cert és que centenars de milers de persones que gràcies a les virtuts constitucionals no tenen casa pròpia estan més estantissos que les branques de bargalló.

Bargalló: espècie de palmera d'uns dos metres, també anomenada "Chamaerops humilis". Deixant-nos d'òsties us podem confirmar i us confirmem que el govern tenia aquesta desmesurada pretensió. I tothom començava a fer comptes, i els comptes no sortien ni dins la banyera, ni vestit de senyor, ni fent anar el bec. I vet aquí que en el precís moment que sortien a reluir les mares de més d'un va ser quan: Oh Providència! Oh Fortuna Alada! Oh Sort amb Barretina! Miracle! el Presi del Govern, l'inimitable, el sorprenent, ell, en Dolfus, més conegut per Suaràs si no t'eixugues, declarava que hi hauria eleccions. Ara si que no apujaran els lloguers va dir tothom, els apujaran després. Primer ens faran promeses de què tot continuarà igual i si som prou burros per a votar-los, doncs, amunt els preus que aquests tanques ja tenen una durícia al cervell.

Nosaltres un dia d'aquests començarem la nostra campanya electoral. De tota manera encara no sabem del cert si presentar-nos per Senadors o Diputats. Podríem fer-ho sota l'eslogan: "Ja n'estem tips, de ciment, volem la conya al Parlament!". O també: "Contra Suaràs, desodorant d'esquerres!". Però tornem al tema dels pisos que això ja comença a semblar l'Epístola en vers. Quina epístola? Doncs la dels Corintis. La nostra proposta és que pugin els lloguers un tres-cents per cent i que si la gent no pot pagar-ho que visquin en una barraca, que ja està bé de tanta conya. Que tot són plors i llàgrimes i a l'hora de votar tots troben maco en Suaràs i callaràs. I que no protestin d'aquest genial acudit de les barraques que tot són avantatges: no s'han de pagar lletres i també hi ha aigua corrent quan plou, fixeu-vos doncs.

Com diuen a Castelló, Que has menjat botifarró, que fas cara de senyor? I prou, que de senyor i de senyor se'n ve de mena.●

Jo mateix
Bisbe casat
(per l'església, es clar)

cromets de fauna i flora

SENTIURUS VULGARIS (ESQUIROL)

Gènere dels mamífers de l'ordre dels rosegadors, d'uns 38-45 cm. de llargària, cap rodó, bigotet feixista i cara espessa.

Que porta cua és una cosa coneguda per tothom. El que ja no és tant conegut és que aquesta té una llargada igual que la cara i el cos i és coberta de pèls llarguíssims. Fixeu-vos si porta cua aquesta bestiola que va entrar a Barcelona amb els "nacionals" vestit de moro. Ja llavors era un esquirol de pura sang.

Habita —segons la Gran Enciclopèdia Catalana— en els boscos ombrívols i és essencialment diürn. Les branques de la U.C.D. són el seu jardí predilecte.

Característiques:

1) Té els ulls grossos i vius, és a dir que té bona vista. Sempre veu amb insospitada agudesia i habilitat el vent d'on vé, el sol que més escalfa o el cantó que caurà la truita.

2) Potes mitjanes amb els dits molt forts i amb ungles corbes i punxegudes que el faciliten d'enfilar-se pels arbres i per altres llocs més llaminers. L'ascensió ràpida sempre ha estat el seu ofici preferit.

3) El pelatge del seu cos és curt, aspra i de color variable, però sempre fosc a les parts superiors i blanquinós a les inferiors (sic). Fixeu-vos si serà veritat això que fa més de trenta anys que va escriure un llibre que es deia "LA EUROPA QUE YO VI MORIR" i que era una apologia del nacional-sindicalisme, del feixisme. Ara diu que vol entrar al Mercat Comú, a l'Europa moderna i democràtica.

Els esquirols tenen una reproducció difícil. En circumstàncies especials, però, són extraordinàriament prolífics. Per exemple quan hi ha una vaga. No té secret, doncs, el seu origen, sempre lligat al capital i a qui té la paella pel mànec.

Ah! Es català. Dir-se catalans sempre ha estat la última excusa dels botiflers, sense saber que això és el pitjor insult que ens poden fer. No tenim, però, la memòria rovellada, ni se'ns tapen els ulls amb quatre barres qualsevol.